

DEBORAH SMITH

*Dragoste fără
speranță*

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIRELA DOROBANȚU

Editura și Tipografia

ALCRIS

Capitolul 1

Ploaia torențială lovea cu putere parbrizul mașinii, limitând vizibilitatea la câțiva metri. Parapetul de piatră de pe marginea drumului o obliga pe Helen să înainteze cu precauție. Se afla pe un teritoriu ostil judecând după pustietatea care era doar uneori întreruptă de sătucuri tăcute, câteva garaje sau mici hoteluri.

Când ajunse într-o intersecție, începu să studieze cu buzele strânse harta. În dreapta, în capătul câmpului arat, se zăreau ruinele unei mănăstiri. Tânăra femeie suspină. Vremea asta era numai bună să te rătăcești.

Privind cu atenție prin perdeaua de ploaie, zări un indicator.

– Murthering Lane... Ce nume potrivit, mormăi ea.

Tresări violent când un cal îi tăie calea și trecu în goană pe partea cealaltă a drumului. Furia și frustrarea o făcură să strige în urma călărețului:

– Idiotule! Puteai să omori pe cineva!

Vocea ei se pierdu însă în ploaie, iar călărețul abia îi aruncă o privire,

fără să se scuze. Tânăra femeie scrâșni din dinți și se înroși la față în timp ce bărbatul dispăru în ceața care acoperea câmpul.

Era uimită de puternica impresie pe care i-o făcuse incidentul, realizând cât de multe detalii observase în câteva secunde.

Călărețul era un bărbat puternic, îmbrăcat cu o jachetă maro din tweed, al cărei guler din mătase neagră era îmbibat cu apă, ca și părul de aceeași culoare care i se lipise de creștet. Conducea calul cu siguranță, înfruntând vântul și ploaia. Avea poate trăsături frumoase, dar goana și ploaia le transformase într-o mască. Ochiul de un albastru electric, nasul lung și drept și maxilarul puternic trădau aroganță. Ce-i reținuse cel mai mult atenția, fusese zâmbetul care-i luminase o clipă privirea, ca și cum se amuzase că o speriasse de moarte.

După ce se liniști, tânăra femeie coti încet spre Hog's Back Bridge, pe drumul desfundat. Ajunse curând pe un deal pietros în spatele căruia se afla micul oraș Ryethorpe.

Helen nu mai fusese până acum în Yorkshire și prima impresie nu era una favorabilă. Nori întunecați alergau pe cer, continuând să reverse cantități mari de apă. Pe marginea mlaștinii pe lângă care trecea erau o mulțime de copaci care întindeau amenințător crengi scheletice, formând un soi de tunel. Din fericire, zări în față o stradă îngustă pe marginea căreia se aflau câteva căsuțe.

Tănăra femeie conduse cu mare atenție și după cinci minute găsi strada pe care i-o descrisese Paul. Opri în fața unei case mari din piatră în care erau cazați muncitori la începutul secolului, asemănătoare cu altele înșirate de-a lungul străzii.

În timp ce cobora din mașină, draperia ferestrei de la casa vecină se mișcă ușor. În momentul următor, o tânără femeie îmbrăcată în

pantaloni maro și pulover roșu, ieși din casă clipind des din cauza ploii.

– Bună! Ești soția lui Paul?

– Da.

Era de așteptat. Paul făcea impresie peste tot pe unde trecea, dar zâmbetul cald al femeii o liniști.

– Mi-a lăsat cheile casei pentru cazul că ajungi înaintea lui. Intră să bei un ceai cald. Cu siguranță îți va prinde bine după drumul de la Londra...

– Mulțumesc! Chiar mi-e sete.

Helen o urmă recunoscătoare în casă, ștergându-și bine tălpile pe covorașul de la intrare. Camera de zi în care intră era mică, plăcută și luminată de focul din șemineu, lumina lui reflectându-se pe chipul unui copil care dormea pe un fotoliu. Fetița întredeschise ochii și-i zâmbi somnoros lui Helen.

– Karen Santen! se prezentă gazda. Ea e Terry. Abia ne-am întors de la cumpărături și este epuizată.

– Mă dor rău picioarele, se văită copila.

Fetița moștenise de la mama ei bucelele castanii dese și zbârlite, dar părul scurt o făcea să semene mai degrabă cu un băiețel. Karen părea de aceeași vârstă cu Helen, avea un pronunțat accent de Yorkshire, era degajată și veselă.

– Să-ți fac ceaiul înainte să ți se usuce gâtul de sete, zise ea.

Helen o urmă în mica bucătărie. Se uită în jur și observă cu plăcere o mulțime de plante înșirate pe pervazul ferestrei. Tulpinele lor urcau în aer, creând o ramă naturală pe marginea geamurilor. Rufe ude atârnavă pe un uscător lângă cuptor și în aer mirosea a detergent.

– Barry, soțul meu, lucrează la Eliot, zise ea în timp ce turna ceaiul.

Majoritatea bărbaților de aici muncesc pentru cel mai mare patron din Ryethorpe. De fapt, este singurul, ridică ea din umeri; nu avem o industrie prea dezvoltată în zonă. Dacă pleacă Eliot, locuitorii din Ryethorpe mor de foame.

- Paul mi-a spus că orașul depinde de fabrică.
- Spunea că-ți va găsi o slujbă aici, zise Karen.
- Nepotisme...
- De ce nu? Atâta timp cât poți face ce-ți cere postul.

Helen se așează pe un scaun, luă recunoscătoare ceașca și după ce sorbi, îi mulțumi lui Karen.

- Aveam mare nevoie de așa ceva.
- Ceainicul e plin, zâmbi gazda, așezându-se la rândul ei după ce puse pe masă o farfurie cu biscuiți de casă. Bea-l pe tot și-ți mai pun.
- Mă supun cu plăcere, zise Helen.

Karen o privi amuzată și Helen se crispă, știind ce va urma.

- Paul e un cuceritor. Ai un soț pe cinste. Barry spune că e foarte bun în meseria lui.

Tânăra femeie nu avea nevoie să i se spună că soțul ei era bun în ceea ce făcea. Meseria i se potrivea perfect. Nu mulți rezistau șarmului și manierelor lui când hotăra să dea ce e mai bun în el. Părea să se fi născut pentru vânzări și avea succes mai ales în fața femeilor, cucerite de ochii lui albaștri și părul auriu. Practic, bărbatul se vindea pe sine încă de când începuse să lucreze ca reprezentat pentru firmă.

Karen umplu din nou ceașca lui Helen.

- Ți-e foame? Pot să-ți pregătesc ceva, nu e nicio problemă. Oricum trebuie să mă ocup de cina lui Barry.

Helen sorbi din ceai și zâmbi politicos.

– Ești foarte amabilă, dar nu e nevoie. Îmi voi pregăti ceva mai târziu.

– Paul mi-a spus despre mama ta. . . A fost un adevărat ghinion, chiar când v-ați mutat.

– Da, răspunse Helen, dând după ureche o șuviță de păr blond. A fost un șoc.

Se obișnuise să primească o mulțime de condoleanțe și reușea să treacă repede peste moment. Moartea mamei ei era însă prea recentă, iar durerea prea personală ca să vorbească despre asta cu străinii, așa că-i zâmbi gazdei.

– Se oprește vreodată ploaia?

– Nu prea des, râse Karen. Când nu plouă, mlaștinile sunt minunate, crede-mă! În zilele senine de primăvară, te poți plimba în zonă și să nu vezi nimic din Reythorpe. Vezi tu, orașul e în vale, ferit privirilor. Dacă ești sus și privești în față, ai impresia că ești singur pe lume.

– Sună minunat, zise Helen, oftând mai adânc decât ar fi vrut.

– Cu toate astea, îți va lipsi Londra. Nu avem prea multe magazine și nici o viață de noapte demnă de menționat.

– Îmi convine, răspunse cu răceală Helen, ridicându-se. Mulțumesc pentru ceai. Cred că e timpul să-mi văd noua casă. După cum îl știu pe Paul, sunt convinsă că trebuie să fac ordine acolo.

– Bărbații nu sunt buni de nimic, nu-i așa?

– Unii mai mult decât alții, replică Helen, care se aștepta să găsească chiuveta plină cu vase murdare și restul casei arătând ca după furtună.

Paul nu se deranja cu ordinea și nu-i păsa ca locul unde stătea să fie confortabil. Îl interesa doar să mănânce și să se distreze.

– E un bărbat bine Paul al tău, zise cu admirație Karen. Ai senzația că emană farmec prin toți porii. Mie mi-ar fi teamă să am un asemenea

bărbat. Poate Barry al meu nu e Făt-Frumos, dar e al meu, dacă înțelegi ce vreau să spun, zise ea. Oh, nu mă lua în seamă, sunt doar invidioasă...

Helen zâmbi și luă cheile casei.

— Îți sunt recunoscătoare pentru ceai. Data viitoare trebuie să vii cu Terry la mine.

Tânăra femeie se îndreptă spre ușă, privind înduioșată micuța care adormise din nou, obrații ei roșii arătând ca niște mere coapte.

— Mitica! E obosită...

Ieșind în ploaie, Helen făcu un semn cu mâna lui Karen și porni zgribulită spre noua ei casă. Observă la câteva case cum sunt îndepărtare draperiile și cum e ținută cu priviri curioase.

Într-o comunitate atât de mică și de izolată ca aceasta, probabil că un nou-venit stârnea o curiozitate care trebuia satisfăcută. Mai ales că Paul, oriunde s-ar fi dus, atrăgea bârfele ca un magnet. Intră în casă cu inima grea. Pe lângă amabilitatea și căldura cu care o întâmpinase Karen, Helen era curioasă și îngrijorată. Paul era aici doar de câteva săptămâni și soția lui deja simțea atmosfera cu care era înconjurată peste tot.

Moartea mamei ei survenise în cel mai nepotrivit moment. Helen fusese nevoită să rămână la Londra ca s-o îngrijească și după aceea să pună la punct afacerile acesteia, în timp ce Paul plecase singur în Yorkshire. Îi promisese că va fi cuminte, dar mai făcuse promisiuni care

se dovediseră deșarte. Paul fusese mereu superficial, știa întotdeauna ce să spună, era nerăbdător să-ți câștige încrederea și se bosumfla când i se reproșa că nu și-a ținut cuvântul.

Tânăra femeie rămase în holul mic, inspirând aerul închis. Peste tot se simțea miros de praf. Înaintă încet, inspectând mobilele care fuseseră aduse din casa lor din Londra. Totul părea neîngrijit, cu reviste și ziare aruncate peste tot, scrumiere pline cu mucuri de țigară și scrisori deschise. Nici șemineul nu scăpase, fiind plin cu cenușă.

La etaj, aceeași poveste. Patul nefăcut și hainele aruncate de-a valma pe podea – șosete, cravate și chiar și câteva cămăși – o făcură să geamă dezamăgită.

Aducând valiza în dormitor, Helen scoase o pereche de blugi și un pulover. Se schimbă de hainele pe care le purtase pe drum, după care își puse un șorț și se apucă de treabă. Dură câteva ore să pună totul la punct și la final casa era curată și primitoare, focul ardea vesel în șemineu și dădea casei aspectul de cămin, iar în bucătărie totul se afla la locul lui.

Ofțând și masându-și tâmplele, se așează pe un scaun la masa din bucătărie. Oare pe unde umbla soțul ei? Doar nu uitase că venea azi! Îl sunase de două ori seara trecută, dar nu-i răspunsese. Dar de vreme ce lăsase cheile casei la Karen, era evident că nu uitase de sosirea ei.

La ora opt, își pregăti fasole și pâine prăjită, apoi bău două cești cu cafea. Cu nervii întinși, încercă să asculte muzica difuzată la radio. La ora zece, era clar că Paul nu venea. Răscolind jarul din șemineu, se așează în fața focului, palidă și furioasă.

Era a treia oară când o luau de la început și de fiecare dată Helen sperase că va fi bine. Dar de fiecare dată îi spulberase speranțele cu egoismul unui copil răsfățat.

"De data asta îl voi părăsi", își spuse cu amărăciune tânăra femeie.

Unde era? Unde putea fi în orașelul ăsta izolat din Yorkshire, unde nu existau baruri de noapte sau cluburi unde se practică jocuri de noroc, unde nu era niciun fel de distracție?

Helen nu mai avea stare. Furioasă și îndurerată, se plimba neliniștită prin mica încăpere, privindu-și uneori reflexia în oglinda de pe perete.

Dacă ar fi fost o femeie urâtă poate i-ar fi iertat infidelitățile, dar știa prea bine că era drăguță. Trăsăturile ei nu erau prea atractive, dar structura osoasă era delicată, potrivită cu părul blond-auriu.

Dacă n-ar fi avut atât de mulți admiratori care roiau în jurul ei, Paul nu s-ar fi căsătorit cu ea. Înainte să se logodească, Helen fusese curtată de mulți bărbați, dar renunțase la atenția lor, nerăbdătoare să se mărite cu Paul. Fericirea ei dispăruse însă foarte repede.

La început, îi luase mințile cu farmecul și căldura cu care se purtase cu ea, făcându-i pe toți ceilalți bărbați să dispară în ceață. Timp de câteva luni, mariajul lor fusese un adevărat paradis. Își petreceau aproape tot timpul liber distrându-se împreună, cinând și dansând, mergând la petreceri. Paul era în elementul lui, bucurându-se de invidia cu care-l priveau ceilalți bărbați.

Tânăra femeie nu știa când și de ce se terminase totul pentru Paul. În ceea ce o privea, era clar când începuse sfârșitul: în ziua când aflase că avea o aventură cu una dintre prietenele ei. Fusese prima lovitură care le afectase căsnicia. Temelia relației lor fusese fisurată, iar prăpastia dintre ei începuse să se adâncească în fiecare zi mai mult.

Au avut certuri cumplite, și-au spus cuvinte grele – el o acuzase de frigiditate și indiferență, iar ea se revoltase împotriva lui și a așa-ziselor ei prietene. După aceea, Paul o implorase să-l ierte. S-au mutat, iar el și-a

găsit un alt loc de muncă. Era un nou început – spunea el – și un timp Helen îl crezuse. După doar șase luni, aflase că avea o nouă aventură. De data aceasta, hotărâse să-l părăsească. Paul implorase din nou și plânse, iar mama ei îl susținuse.

– Niciun mariaj nu e perfect, draga mea.

Cu inima grea, Helen decisese să-i mai dea o șansă. Deși apăruse un tipar în comportamentul lui, încă mai spera. Poate pe măsură ce înainta în vârstă, se va liniști.

Mama ei ținuse foarte mult la ginerele ei. Își dorise mereu să aibă un băiat și fusese nerăbdătoare să-l primească pe Paul în inima ei. Abia când se îmbolnăvisese, Helen își dăduse seama că soțul ei revenise la vechile obiceiuri.

Aflase că de data asta intrase într-o mare încurcătură. Femeia cu care avea o relație ilicită era măritată și cum aflase Helen mai târziu, Paul datora bani soțului acesteia. Ca și cum nu era de-ajuns, trebuise să rezolve ea situația. Umilită, dezamăgită și îngrețoșată, rezolvase problema datoriei și ar fi plecat, dacă mama ei nu s-ar fi îmbolnăvit. Din cauza sau datorită acestei situații, cei doi soți s-au apropiat din nou. După aceea, lui Paul i se oferise o slujbă în Yorkshire și plecase jurându-i credință.

Era un loc de muncă bun. Fabrica lui Eliot producea aparate electronice și oferea locuri de muncă locuitorilor din micul oraș, fericiți că produsele lor se vindeau în toată lumea.

Paul avea un trecut profesional neafectat de problemele din viața personală. Aici, i se oferise postul de șef al Departamentului de Vânzări, ceea ce implica numeroase călătorii în străinătate. Helen nu-și făcuse iluzii văzând nerăbdarea lui la preluarea postului. Călătoriile în

străinătate îi ofereau noi oportunități de a flirta departe de soția lui. Tânăra femeie știa, dar nu înțelegea de ce măcar în orașul în care locuiau nu-și putea vedea de treabă. O îndurera faptul că trebuia să-și abandoneze speranțele, dar ce putea face?

Din afară, mariajul lor părea probabil perfect. Paul era un bărbat chipeș, avea mereu un zâmbet vesel, iar conversația lui era strălucitoare. În afară de soția lui, nimeni nu știa că sub această mască se ascunde un om egoist și răsfățat care crede că totul i se cuvine.

Ceasul de deasupra șemineului arăta miezul nopții. Focul ajunsese o movilă de tăciuni care mocneau. Helen se ridică tremurând și aprinse luminile. La un moment, auzi o portieră trântită și pași pe alee. Cheia intră cu greu în broască și după câteva încercări Paul reuși să descuie și intră împleticindu-se.

În micul hol îl aștepta Helen și el păru surprins s-o vadă.

– Oh, ești aici... băigui el și când soția lui îi întoarse spatele, se grăbi s-o prindă de braț. Cu tine vorbesc, scorpie!

– Ești beat! ripostă ea cu dispreț.

– Cine n-ar fi dacă ar ști că se întoarce la o acritură ca tine? Dacă aș fi fost treaz, n-aș fi venit acasă...

– E prima mea noapte aici. Puteai să faci un efort, zise ea cu răceală, privindu-i ochii încetoșați și obrajii roșii.

– La ce mi-ar fi folosit? mormăi el disprețuitor, apropiindu-se și